

30. obljetnica međunarodnog priznanja

 hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/pitali-smo/38966-30-godina-nakon-medunarodnog-priznanja.html

Jučer je obilježena 30. obljetnica međunarodnog priznanja Republike Hrvatske. Tada su Hrvatsku, naime, priznale zemlje Europske zajednice. Ranije je Hrvatsku priznao Vatikan, a još u 12. mjesecu Island. Povijesni i geopolitički kontekst stvaranja hrvatske države i njezina priznanja bio je ispunjen geopolitičkim lomovima (pad Berlinskog zida i komunizma, ujedinjenje Njemačke), ali i nesklonošću svih relevantnih globalnih aktera prema hrvatskoj samostalnosti. I nakon priznanja često se govorilo o „preuranjenom priznanju“, a posebno je negativnu ulogu odigrala Velika Britanija.

30. obljetnicu međunarodnog priznanja za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća komentiraju: Zdravko Mršić, Miljenko Stojić i Stipe Kutleša.

Zdravko Mršić: Pretres rezultata Drugoga svjetskog rata

Od provale Berlinskog zida 9. studenoga 1989. godine do priznanja hrvatske države od Europske zajednice prošlo je manje od osamsto dana. Zid su provalili njemački građani, ali je u geopolitičkom svijetu ta provala donijela pretres ili reviziju ukupnih rezultata Drugoga svjetskog rata. Provalom Zida stvoreni su novi geopolitički i geogospodarski odnosi u svijetu. Ta provala je uistinu okinula i postupak globalizacije poslovanja korporacija i naroda. Stoga ne začuđuje to, što se svjetski, europski i nebrojeni balkanski političari nisu snalazili u novom svijetu u nastanku. Podjela Njemačke i stvaranje druge Jugoslavije bili su rezultati Drugoga svjetskog rata.

Ponovno ujedinjenje Njemačke (Wiedervereinigung) bio je neočekivan, nezamišljiv, čudesan postupak, jer su dvije njemačke države pripadale dvama suprotstavljenim svjetovima, političkim uređenjima, ratnim taborima i gospodarskim sustavima. Stoga ću spomenuti neke ranije zamisli o cjelovitosti i ponovnom ujedinjenju Njemačke.

Jedna je bila vezana uz general-pukovnika Vladimira Georgieviča Dekanozova (Dekanozišvilija ili Uspenskog), sovjetskog obavještajca i diplomata, koji je godinama bio zamjenik Laurentija Berije, upravitelja NKVD-a. Dekanozov je uspostavio sovjetsku vlast u trima baltičkim državama, koje su prestale postojati poslije podjele Poljske 1939. godine. On je poslije Sovjetsko-finskog rata 1939.-1940. godine uspostavio sovjetsku vlast u Kareliji ili Karelo-finskoj Sovjetskoj Republici. Od studenoga 1940. godine Dekanozov je bio sovjetski veleposlanik u Berlinu, iako je zadržao položaj zamjenika Laurentija Berije.

U jeku rata, u rujnu 1943. godine Dekanozov se zaputio u Švedsku kamo je pozvao na sastanak njemačkog ministra vanjskih poslova Joachima von Ribbentropa, kako bi raspravili pitanje sklapanja posebnog mira između Sovjetskog Saveza i Trećeg Reicha. Adolf Hitler nije dopustio von Ribbentropu ni da otputuje u Švedsku. To bi bio drugi poseban mir sklopljen između Moskve i Berlina u dvadesetom stoljeću. Prvi je bio sklopljen za vrijeme Prvoga svjetskog rata u Brestu u Bjelorusiji 3. ožujka 1918. godine.

Na zamisao o ponovnom ujedinjenju Njemačke došao je Laurentije Berija odmah nakon smrti Josifa Staljina (5. ožujka 1953. godine) kad je Berija očekivao, da će naslijediti Staljina. On je dojavio Amerikancima (vjerojatno putem Dekanozova) da je voljan dopustiti ponovno ujedinjenje Njemačke u

zamjenu za snažnu gospodarsku i financijsku pomoć Zapada Sovjetskom Savezu. Tad je Berija bio zamjenik sovjetskog premijera Georgija Maljenkova. Berija je ipak bio smijenjen sa svih položaja i uhićen poslije pobune u Istočnoj Njemačkoj u lipnju 1953. godine. Uhićenje je za sjednice CK obavio maršal Georgij Žukov, a ministar vojske i kasniji premijer Nikolaj Bulganjin izveo je tenkove na ulice i trgove Moskve te pohvatao Berijine ljude, koji su „štitali“ zasjedanje. Berija i Dekanozov smaknuti su istog dana, 23. prosinca 1953. godine.

Ipak, dvojica političara koja su se vrlo dobro snašla u zbunjenom svijetu bili su Helmut Kohl i Franjo Tuđman. Kohl je na telefonski poziv sovjetskog predsjednika Mihaila Gorbačova od 10. studenoga – dan poslije provale Zida – pohitao u Moskvu i dogovorio ponovno ujedinjenje Njemačke, koje je Kohl predstavio Bundestagu kao „Plan od 10 točaka“ već 28. studenoga te godine. Britanska premijerka Margaret Thatcher još je 23. rujna 1989. godine rekla u Moskvi predsjedniku Gorbačovu, da „ni Britanija ni Zapadna Europa ne žele ponovno ujedinjenje Njemačke“ i jasno Gorbačovu stavila do znanja da od njega „očekuje da učini sve, kako bi spriječio ponovno ujedinjenje Njemačke“. (Nedavno je objavljeno i to, da je Thatcher naglasila „da destabilizacija Istočne Europe i slom Varšavskog ugovora ne bi bili u interesu Zapada. „U strahu od iznenadnoga političkog posla su velike oči.“) Moskvu je prije Margaret Thatcher posjetio francuski predsjednik François Mitterand po istom neobavljivom poslu. Mitterand je još 24. studenoga 1989. godine pisao istočnonjemačkom prvaku Egonu Krenzu o „perspektivi Istočne Njemačke u suradnji s Europskom zajednicom“.

Drugi čovjek koji se u svjetskom političkom i strategijskom metežu pravo snašao bio je Franjo Tuđman. Berlinski zid je provaljen 9. studenoga. Mjesec dana kasnije, od 11. do 13. prosinca održan je 11. kongres Saveza komunista Hrvatske, na kojemu je odlučeno, da se u Hrvatskoj te u njezinim gradovima i općinama u proljeće 1990. godine održe demokratski, višestranački izbori. (HDZ je bio utemeljen u lipnju 1989. godine.) Početkom 1990. godine Franjo Tuđman je počeo izborni pohod pod geslom „Odlučimo sami o sudbini svoje Hrvatske!“. Helmut Kohl je ponovo ujedinio Njemačku, a Franjo Tuđman je „sa svojim ljudima“ ponovo obnovio hrvatsku državu.

Nažalost ili nasreću, hrvatska država je obnovljena ratom u vrijeme potpune zbrke u svjetskoj politici. Nasreću, jer Hrvatima država nije darovana, nego su je oni sami stvorili. Hrvatska je država obnovljena i ratom i politikom. Hrvatska politika bila je jasna i neprijeporna. Osobno sam sretan što sam u presudno vrijeme imao priliku obavljati dio političkog posla Hrvatske. Zapad je postupno počeo prihvaćati hrvatsku politiku.

Hrvatska politika i hrvatska borba dobile su veliku potporu dolaskom demokrata Billa Clintona u Bijelu kuću. Clinton je ne samo vodio pravu politiku prema Hrvatskoj – što se vidjelo po imenovanju vrhunskog i iznimno sposobnog obavještajnog dužnosnika za veleposlanika u Hrvatskoj – nego je u svoje ruke preuzeo i politiku Europske zajednice. SAD su svoju politiku prema Hrvatskoj vodile putem Atlantskog saveza, što je konačno dovelo do potpore NATO-a vojno-redarstvenoj akciji „Oluja“. Razbijanje SAO Krajine bio je jedini način da se spriječi novi srpski genocid, taj put u Bihaću. Predsjednik Clinton je osobno posjetio Zagreb 13. siječnja 1996. godine i nahvalio politiku Franje Tuđmana. (Umjesto činovnice Mare Letice, koju su za veleposlanicu bili predložili Republikanci Georgea Busha oca, kao veleposlanik u RH došao je Peter Galbraith, dotadašnji tajnik vanjsko-političkog odbora Senata SAD, koji se prekalio u Afganistanu pomažući borbu „mudžahedina“ protiv sovjetskog zaposjednuća Afganistana.)

Mislim da je britanski politički stav prema Hrvatskoj nepotrebno ozloglašen. Britanska politika prema Hrvatskoj nije se mnogo razlikovala od „europske“. Savjetnik za vanjske poslove kancelara Helmuta Kohla (P. H.) mi je u rujnu 1991. godine izravno i iskreno rekao, da Bonn oklijeva poduprijeti hrvatsku politiku, jer se pribojava snage JNA kao treće vojne sile u Europi i jer želi zadržati dobre odnose s Beogradom. Odgovorio sam mu, prvo, da je JNA „tigar od papira“ i objasnio zašto je tako (Teritorijalna obrana, visok stupanj bježanja iz vojske i ostalo) te drugo, da se Hrvatska ne protivi dobrom odnosu Bonna i Beograda, jer bi Bonn putem dobrih odnosa s Beogradom mogao utjecati na politiku Srbije prema samostalnoj Hrvatskoj. Savjetnik je poslije razgovora bio vedar i zadovoljan. Bilješka o razgovoru bila je ubrzo na stolu kancelara Kohla.

Glede uloge Britanije, valja se sjetiti velikodušne i jasne potpore Hrvatskoj prijašnje premijerke Margaret Thatcher putem izjave za malu privatnu, našičku televizijsku kuću. Izjavu je svijetom raspala Hrvatska televizija. Sjetimo se i filma „Dva sata od Londona“ koji je o srbijanskom napadu na Vukovar pripremio i snimio Michael Foot, prijašnji laburistički ministar i prijašnji predvodnik Laburističke stranke. Osobno sam bio pozvan na „sastanak na rubu“ godišnje konferencije vladajuće Konzervativne stranke u Blackpoolu u listopadu 1991. godine te na njemu bio iznimno dobro primljen. Zastupnici Konzervativne stranke su od mene tražili, iako više nisam bio u vladi, da im sastavljam pitanja, koja bi oni postavljali svojoj vladi na sjednicama Parlamenta.

Peter Fry, konzervativni zastupnik koji je tad bio zadužen za odnose sa SFRJ, napisao je pismo potpore hrvatskoj politici, koje je pročitano na velikom hrvatskom skupu na Trgu Trafalgar u Londonu u studenome 1991. godine. Britanski veleposlanik u Zagrebu mi je 3. listopada 2006. godine kod obilježavanja 15. obljetnice ponovnog ujedinjenja Njemačke rekao, da mu je žao to, što se u hrvatskim medijima provlači odbojnost prema Britaniji, ali da je sretan što je toga dana za predsjedanja Britanije Unijom objavljeno da počinju pregovori Hrvatske za pristup Uniji. Britanija je priznala Hrvatsku kad i Njemačka.

Čini se da je Hrvatska od pristupa Uniji počela propadati. Nije riječ o krizi, nego uistinu o propadanju. Hrvatska prestaje biti samostalnom državom suverenog naroda. U „starogodišnjem“ prilogu za HKV sam napisao, da zemljopisni položaj hrvatskog naroda nameće hrvatskoj političkoj strategiji uravnoteženje vanjskih političkih, gospodarskih, demografskih i kulturnih utjecaja. S obzirom na malobrojnost hrvatskog naroda te na skučenost i oblik našeg zemljopisnog prostora, svrstavanje je dovelo Hrvatsku pod hegemoniju kapitala i europskih vlasti. To je pokazalo i ranije hrvatsko političko iskustvo za mađarske, austro-mađarske i dviju jugoslavenskih hegemonija.

Hrvatska se osamostalila u nečuvano teškim okolnostima čudesnim zahvatom hrvatske politike te nepokolebljivom vjerom i nemjerljivom hrabrošću hrvatskih branitelja. Međutim, poslije odlaska iz politike predsjednika Franje Tuđmana, hrvatski političari – ne znajući cijeniti žrtvu branitelja – izručili su Hrvatsku europskim kapitalistima i pretvorili je u podružnicu svjetskog tržišta. Sad se Hrvati kao narod trebaju s ostalim pokorenim narodima osloboditi hegemonije vodeći samostalnu, izvornu politiku. Politika je najlakši posao kad se ona vodi za narod i kad se oslanja na narod. Hrvatska politika često je bila izumiteljska. To hrvatskim političkim najamnicima treba doprijeti do glave. Bez toga će hrvatski narod i dalje sahnuti. Hrvatska glava na hrvatskom ramenu!

Miljenko Stojić: U srcu Gvozdansko

Priznanje države Hrvatske (republika nas zapljuskuje jugonostalgijačarskim vonjem) bilo je Božje čudo. Goloruka, jugonostalgijari, velikosrbi i ini navalili na nju godinama dobro legalno naoružavani, zauzeli joj veliki dio ozemlja, vodeće svjetske sile umjesto da je brane, kako nalaže Opća deklaracija o ljudskim pravima UN-a, oni telale o čekanju, smirivanju stanja, embargu na oružje... Nasuprot njima stajali su dečki malo je reći slabo opremljeni ozbiljnijim oružjem, ali dobro opremljeni krunicama oko svoga vrata, vjerom u Boga i u svoj narod u srcu. Znamo, pobijedili su ili pobijedili smo, inače ne bismo danas ovako pisali ako bismo uopće bili živi.

Potomci onih koji su u 16. st. branili Gvozdansko osvjetlali su, dakle, obraz svojim pređima. Prisjetimo se, Hrvatska je tada stajala ne samo na braniku svojih zemalja, nego i na braniku čitave Europe. S druge strane bili su Turci, oni koji su lomili sve pred sobom dok im se nisu ispriječili nepokolebljivi Hrvati. A pređi onih koji nisu htjeli pomoći Hrvatima u Domovinskom ratu, koji su nastojali ne priznati im državu u nadi da će biti dokrajčeni, koji su kasnije govorili da su »prerano« priznati stajali su uplašeni sa strane. Niti im se ratovalo, niti im se robovalo pod Turcima. No, Hrvati obaviše za njih posao kao i u Domovinskom ratu.

Onaj tko sve ovo ima na umu znao je što mu je činiti kroz svih ovih 30 godina od priznanja države Hrvatske. Takav se borio u ratu, takav je kasnije izgrađivao svoju domovinu, takav 3. »januara« 2000. nije glasovao za jugokomuniste, takav je jednostavno uvijek ostajao na položaju poput onih u Gvozdanskom 13. siječnja 1578. Bili su bez hrane, bili su bez streljiva, ali se nisu predali. Smrznuti su dočekali neprijatelja. I zadivili ga. Pronašao je zbog toga katoličkog svećenika koji ih je dostojno pokopao uz sve počasti. Koje čudo da do danas traje taj glas o njima, tek su ga u jugokomunističko vrijeme nastojali utrnuti, ali nisu uspjeli. Na Božić 1941. ubili su, naime, 55 Hrvata katolika koji su se vraćali iz Crkve. U Domovinskom ratu ubili su preostala 3 Hrvata i zapalili katoličku crkvu u Gvozdanskom. Njih ipak više nema, dok istina o Gvozdanskom grije naša srca i na pravi način tumači našu povijest.

Zar je onda čudo da je Vatikan 13. siječnja 1992. priznao državu Hrvatsku i time pokrenuo lavinu kasnijih priznanja? Crkva je, naime, uvijek bila uz svoj hrvatski narod. Puno je toga znao dobri papa Sveti Ivan Pavao II. pa je dao sve od sebe da hrvatski narod ne bude gurnut u mrak povijesti. Hrabrio ga je i opominjao da ne zaboravi na ćudoređe dok se bori za svoju slobodu. Tim duhom odisao je i naš hrvatski kardinal Franjo Kuharić. Stajao je na pravoj strani i na pravi način u ta nezgodna povijesna vremena.

Nema nam druge danas nego slijediti ove uzore. To će nas obnoviti i učvrstiti iznutra. Nakon toga ćemo kao takvi moći staloženo stajati i među onima koji nam ne žele dobro. I imat ćemo dosta prijatelja što nas ne će napuštati u teškim časovima. Bog će s nebesa blagonaklono gledati na nas. Mi smo u ovom suvremenom vremenu njegov izabrani narod. Dok na čitavom Zapadu u trku napuštaju Crkvu, naše se crkve pune unatoč svim našim slabostima. Ali, na uzoholimo se kao izabrani narod, već smjerno prignimo glavu i zahvalimo Bogu što s nama »ratuje« rame uz rame. On nam je najstariji brat!

Stipe Kutleša: U pitanju je elementarni opstanak

Priznanje Republike Hrvatske prije 30 godina je događaj koji je i tada, a i danas, nekima bio i jest trn u oku, a većini hrvatskog naroda to je bilo ostvarenje dugostoljetnog sna o samostalnoj državi, ne računajući doba NDH. Za nju se obično kaže da nije bila samostalna. Kakva je mogla biti u ratno doba? Pa nije ni ova sadašnja RH ni samostalna ni suverena ni slobodna, osim na papiru. I to u doba tzv. mira.

Kada su Vatikan i Island priznali Hrvatsku još koncem 1991. očekivalo se priznanje i drugih država koje je uslijedilo 15. siječnja 1992. Najutjecajnije države svijeta nisu Hrvatsku priznale iz uvjerenja nego iz političke nužde. Naime, i Europska zajednica i SAD bile su protiv samostalnosti Hrvatske i za očuvanje Jugoslavije. Da je bilo samo po volji većine svijeta Hrvatska nikada ne bi postala samostalna država. No, „tvrdoglavi“ Hrvati su htjeli samostalnu državu i zahvaljujući braniteljima i koliko-toliko mudroj vanjskoj politici tadašnjeg hrvatskog političkog vodstva stvorena je hrvatska država. To samo pokazuje da se može ostvariti sve kada se hoće i kada se zna izkoristiti međunarodnu i unutrašnju situaciju. To su svakako bile sretne okolnosti da se mogla stvoriti samostalna država Hrvatska. To bi trebao biti i putokaz za današnje vrijeme.

Ne treba ponavljati općepoznate stvari da velike zasluge za priznanje Hrvatske, uz Vatikan i papu Ivana Pavla II., pripadaju Njemačkoj, točnije Hans-Dietrichu Genscheru. Ta se uloga uvijek s pravom isticala. Ali ni tada ni do danas nikada se nije dovoljno cijenilo priznanje Hrvatske od strane Islanda. To je jedna od diplomatskih i vanjsko-političkih mrlja u hrvatskoj vanjskoj politici. Osim toga to je vrlo nekorektno i pomalo balkanski. Tko su bili glavni protivnici samostalnosti Hrvatske također se zna i ne treba napominjati da Velika Britanija to nije mogla prežaliti. Margaret Thatcher je tu hvalevrijedna iznimka. Osveta Velike Britanije je slijedila i trajat će možda i desetljećima. Ipak su Hrvati „ubili“ njezino dijete Jugoslaviju ili, što je isto, Veliku Srbiju. O britanskoj politici prema Hrvatskoj, Srbiji, Jugoslaviji najrječitije govori činjenica da su popustili drugim europskim zemljama da se pošalju snage EU da razdvoje sukobljene strane. Ali tek onda kada je YU vojska i Srbija osvojile trećinu hrvatskog teritorija. Onda za njih nisu vrijedila načela međunarodno priznatih granica.

Naravno da je i tadašnja peta kolona odigrala svoju prljavu ulogu kao što je igra i danas. Neki od tadašnjih glavnih figura iz pete kolone i danas su vladari RH, neki iz sjene, a neki najizravnije. Kada se priznanje RH ni izvana ni iznutra nije moglo spriječiti nastavljene su svakovrsne podvale i destrukcije. Hrvatska je ipak priznata i u krvavom Domovinskom ratu uspjela je pobijediti i vratiti okupirana područja u svoje granice. Ono što nije bilo dobro jest unutarnji ustroj države i korupcija. Neprovedena lustracija i sada je omča oko vrata svih Hrvata i svih državljana RH. Nakon smrti prvog predsjednika Franje Tuđmana uslijedili su oni političari koji su sustavno provodili sve ono što je Tuđman napravio, tzv. detuđmanizacija, a zapravo se radi o dekroatizaciji i uništavanju države i naroda. To nije slučajno nego je planski osmišljeno i izprogramirano sustavno uništavanje Hrvatske. Opet isti akteri: međunarodni centri moći i peta kolona. Svi predsjednici države i vlada RH nakon 2000. godine pokazali su se nedoraslim Tuđmanu i njegova politička veličina postala je uvjerljiva s obzirom na bijedu njegovih političkih (ali ne i državnih) nasljednika. Ovdje nije nikakva namjera veličati Tuđmana jer je i on napravio velikih propusta, nego samo usporediti ga s onima koji su došli poslije njega.

Hrvatska se počela raztakati. Za to postoji mnoštvo pokazatelja koje nije moguće ni nabrojiti. Spomenimo samo neke. U ratu stradala zemlja dodatno se pljačkala i u ratu i u miru. Pljačkaši su bili uglavnom oni koji su se u ratu borili protiv Hrvatske, ali su se prestrojili „udesno“ u partiju HDZ, desno krilo Komunističke partije. Desno i lijevo krilo te partije izmjenjuju se već tri desetljeća na vlasti. A i neki tzv. desničari izkoristili su priliku. I jedni i drugi ne žele hrvatskom narodu ni državi baš ništa dobroga. Ljudi obično govore o nesposobnosti vlada i političara. To je djelomično točno, ali je važnije da su oni od početka sudionici zacrtanog programa. U tom smislu se ostvaruje gotovo sve što je zamišljeno.

Plenković, jedno od najvećih zala koje se ovom narodu moglo dogoditi, je u pravu kada kaže da se sve ostvaruje kako je zamišljeno. „Nema dileme“. On nije postao izdajica naroda kada je došao na vlast, nego je kao takav „odškolovalan“ i iztreniran te poslan izvršiti program.

Rezultat kontinuirane pljačke i razprodaje hrvatskih resursa je siromašenje gospodarstva, odlazak ljudi, posebno mladih i najsposobnijih iz zemlje na „privremeni“ rad u inozemstvo. Demografija je vrlo uspješno provedena (gledano sa stajališta bacanja Hrvatske na koljena). Dokaz za to je činjenica, koju su čak objavili i režimski mediji, da je od posljednjeg popisa stanovništva RH izgubila gotovo milijun ljudi, a u istom razdoblju „nazadna“ Slovenija povećala je broj svojih stanovnika. Njihova je industrija i školstvo pri vrhu, a hrvatsko na samom dnu EU. U Hrvatskoj se sve razprodaje strancima (pa mi živimo u doba slobodnog tržišta - sic!), Hrvatska je nesposobna proizvesti čak i dovoljne količine krumpira pa i njega mora uvoziti. O suhoj šljivi, na primjer, da i ne govorimo. Što reći o drugim sofisticiranijim proizvodima? Gotovo ništa više nije naše. Čak ni voda, zemlja, ni zrak. Kako objasniti da nas iz zraka zaprašuju i truju. Zašto se ništa javno ne govori npr. o chemtrails (kemijskim tragovima) na plavom nebu? Ne može proći ni nekoliko dana da se iznova ne pojave. Možda to rade hrvatski zrakoplovi? Bilo bi dobro znati čime nas posipaju. A ako su strani i to bez suglasnosti vlasti onda je RH kolonija, a ako je s dopuštenjem vlasti onda se radi o izdaji jer država nema sigurnosni sustav koji bi štitio građane ove zemlje. Gdje je tu samostalnost RH?

U vanjskoj politici smo ulizice bez vlastitog dostojanstva. Podilazi se svima i svakomu. Odnos prema Hrvatima BiH je katastrofalan, izdajnički. Ništa manje loš nije ni prema hrvatskoj manjini u drugim državama. Što se Srbije tiče ona postigla gotovo sve ono što u ratu nije uspjela, od vlasništva nad nekretninama, vlasništvo u medija do sudjelovanja u upravi i politici. Hrvatska je diplomacija čak protiv sebe okrenula i Njemačku koja je bila važna u priznanju Hrvatske. Ono što nije posebnost Hrvatske, to je da se u doba tzv. covid-krize polarizirala po svim šavovima kao i ostatak svijeta. Živimo u svijetu posvemašnje izokrenutosti, perversije, čak prostitucije. Sve se može kupiti, čak i za Judine škude. Prostituiran je zdravstveni sustav (čast iznimkama), sve je u službi laži i moći, hipokrizija je na vrhuncu. Ovakav svijet i država nisu ni vrijedni da obstanu, ako se drastično ne promjene.

Jedino što je pozitivno jesu mnogi hrvatski športaši zahvaljujući kojima je hrvatsko ime postalo ne samo poznato u svijetu nego je u nekim slučajevima pravi brand. Za međunarodnu promidžbu Hrvatske više vrijedi jedna međunarodna utakmica nego svi hrvatski političari i diplomati.

S obzirom na sve ne treba puno mudrosti da se zaključi gdje je Hrvatska 30 godina nakon priznanja tzv. samostalnosti daleko u gorjoj poziciji nego što je bila početkom Domovinskoga rata. Ona nije više ni u čemu samostalna i neovisna. Ona je briselski protektorat s ulizicama pogancima koje služe strancima. Kako je tada bio ugrožen obstanak Hrvatske i naroda tako je i sada, možda još i gore. Elementarni obstanak je u pitanju.